

Egenskab af Signatarmagt til Locarnotraktaten repræsenteret ved Raadsbordet af Premierminister *van Zeeland*. Mr. *Bruce* (Australien) var Raadets Præsident. *Danmark* var repræsenteret ved Udenrigsminister, Dr. *Munch*.

Raadet opfordrede straks den *tyske* Regering til i Egenskab af *Locarnomagt* at deltage i Forhandlingerne. Paa Forespørgsel fra tysk Side om de nærmere Vilkaar for Deltagelsen svarede Raadet, at Tyskland vilde komme til at være paa lige Fod med de andre ved Locarnotraktaten garanterede Magter, Frankrig og Belgien, d. v. s. med fuld Diskussionsret, men uden at dets Stemme vilde blive medtalt ved Beregningen af Enstemmigheden. Den tyske Regering spurgte dernæst, om der kunde ske Drøftelse af den tyske Fredsplan samtidig med Diskussionen om Locarnotraktaten. Herpaa svarede der, at det ikke tilkom Raadet, men Locarnomagterne at udtale sig om Mulighederne derfor. Tyskland lod sig repræsentere i Raadet den 19. Marts ved Ambassadør *von Ribbentrop*.

Allerede den 14. Marts var Raadet begyndt Behandlingen af den fransk-belgiske Anmodning. Den *franske* Udenrigsminister fremhævede, at Tyskland ensidigt havde overtraadt sine frivilligt paatagne Traktatforpligtelser. Da Tyskland havde paaberaabt sig Afsluttelsen af den *fransk-russiske* Pagt af 2. Maj 1935 som Grund til at erklære Locarnoforpligtelserne for bortfaldet, erklærede M. Flandin, at Frankrig var villig til at forelægge Haag-Domstolen Spørgsmaalet om den fransk-russiske Pagts Forenelighed med Locarnotraktaten. M. *van Zeeland* henviste til, at Tysklands Skridt betegnede en særlig stor Fare for Belgien, og at det Argument Tyskland hentede fra den fransk-russiske Pagt i alfald var uden Betydning i Forholdet til Belgien, der ikke havde indgaaet nogen saadan Traktat.

Den franske og den belgiske Repræsentant fremsatte den 16. Marts et Resolutionsudkast gaaende ud paa, at Raadet skulde fastslaa, at den tyske Regering havde overtraadt Versailles-Traktatens Artikel 43 ved at lade den i Versailles-traktaten og Locarnotraktaten omhandlede demilitariserede Zone besætte af Tropper, og at Raadet skulde anmode Forbundets Generalsekretær om i Overensstemmelse med Locarnotraktatens Artikel 4, 2. Stk. at give Locarnomagterne Underretning om Raadets Konstatering af Traktatbrudet.

Ligesom en Række andre Raadsmedlemmer tog Udenrigsminister, Dr. *Munch* Ordet; han fremhævede navnlig, at det var magtpaaliggende at komme i Gang med Forsoningsarbejdet. Talen havde følgende Ordlyd:

»Den af Chiles Repræsentant fremsatte Tanke, at anmode Domstolen i Haag om en raadgivende Meningstilkendegivelse vedrørende hele Striden om Locarno-Traktaten, er efter min Mening interessant. Denne Fremgangsmaade kunde maaske have været heldig, hvis Parterne havde været enige derom; men saavidt jeg forstaar, er de ikke stemt derfor. Under disse Omstændigheder kan jeg stemme for den af Frankrigs og Belgiens Repræsentanter foreslaaede Resolution, forudsat at den sættes under Afstemning, saaledes som den nu er affattet. Der er ingen Tvivl om, at Troppernes Indmarch i Rhinzonen er uforenelig med Bestemmelserne i Traktaterne. Tyskerne selv benægter det ikke; de indskrænker sig til at angive de Bevæggrunde, der har ført dem til dette Skridt. Og Resolutionen siger alene, at Traktaterne ikke er blevet overholdt; den giver saaledes Svar paa det Spørgsmaal, som det tilkommer Raadet at løse.

Inden Afstemningen maa jeg imidlertid give Udtryk for den dybe Bekymring, som den internationale Politikens Udvikling mere og mere fremkalder i de Lande, som ikke tilhører nogen af de politiske Grupper, mellem hvilke Europa er delt. Fra Aar til Aar bliver Splittelsen imellem Nationerne alvorligere og alvorligere; den gensidige Mistillid bliver stadig mere udpræget. Den Følelse af Usikkerhed, som behersker hele det mellemfolkelige Liv, lammer det økonomiske Liv; og Kaprustningen er genoptaget i stadig stigende Tempo. Hvis denne ødelæggende Udvikling fortsættes, er det vanskeligt at se, hvorledes det skal blive muligt at undgaa en Verdenskrig af endnu frygteligere Karakter end nogen tidligere Krig.

Under disse Omstændigheder er det mere nødvendigt end nogen Sinde før at naa til en Forsoning mellem Nationerne og særlig mellem de store Nationer, af hvilke Menneskehedens Skæbne er afhængig. Det er klart, at en saadan Forsoning er yderst vanskelig. Ogsaa vi, der ikke